

ville være særlig effektivt i forbindelse med konstatering af et selskabsansvar at frakende det pågældende selskab retten til at drive den pågældende virksomhed. Selskabet måtte i så fald ophøre med at drive den pågældende virksomhed, men aktiviteten ville da kunne videreføres i et nyt eller i et andet selskab. Det praktisk relevante er derfor, at rettighedsfrakendelse kan anvendes over for enkeltpersoner. Enkeltpersoner vil ikke kunne komme uden om frakendelsen ved at fortsætte udøvelsen af den frakendte ret i en anden juridisk konstruktion.

I de formentlig forholdsvis få tilfælde, hvor sådanne juridiske konstruktioner af denne ene eller anden grund ikke kan komme på tale, kan en frakendelse, der reelt lukker virksomheden, omvendt forekomme mindre proportional. Det gælder, uanset om den juridiske persons »hæftelsesansvar« i forhold til frakendelse (sml. ovenfor pkt. 3.1.2. om selskabers hæftelseslignende bødeansvar for virksomhedens ansatte) omfatter alle ansatte eller begrænses til andre ansatte end chaufføren, som forudsat af arbejdsgruppen, jf. herved arbejdsgruppens rapport, s. 79-80, om ansvarsfordelingen imellem transportvirksomheden og chaufføren under klippekortordningen.

Justitsministeriet finder derfor, at rettighedsfrakendelse som udgangspunkt bør rette sig mod fysiske personer.

Justitsministeriet foreslår i den forbindelse en mindre sproglig ændring af frakendelsesbestemmelsen, så den omfatter »retten til at beskæftige sig med erhvervsmæssig transport af dyr«. Med denne formulering frakendes både retten til som chauffør at udføre erhvervsmæssige dyretransporter og retten til at drive erhvervsmæssig virksomhed med transport af dyr. Med formuleringen skønnes det heller ikke nødvendigt at medtage en bestemmelse svarende til straffelovens § 79, stk. 2, 2. pkt., om frakendelse af retten til at være stifter af eller direktør eller medlem af bestyrelsen i et selskab med begrænset ansvar, et selskab eller en forening, som kræver særlig offentlig godkendelse, eller en fond. Disse funktioner må også anses for omfattet af den foreslåede formulering af den rettighed, der er genstand for frakendelse.

Der henvises til den foreslåede bestemmelse i dyreværnslovens § 29 a, stk. 1, og bemærkningerne hertil.

Uanset det anførte om rettighedsfrakendelse i forhold til juridiske personer generelt, må det imidlertid erkendes, at der kan forekomme tilfælde, hvor det vil virke stødende for retsfølelsen, at et selskab trods gentagne overtrædelser af reglerne om transport af dyr, kan fortsætte sin virksomhed, når blot der sker udskiftning af enkeltpersoner i ledelsen, som frakendes

retten til at beskæftige sig med erhvervsmæssig transport af dyr, dvs. tilfælde hvor selskabet danner rammen om gentagne, alvorlige lovovertrædelser.

Justitsministeriet foreslår derfor, at retten til at drive erhvervsmæssig virksomhed med transport af dyr kan frakendes et selskab mv. (juridisk person) ved dom for strafbart forhold, hvis selskabet gentagne gange eller under i øvrigt skærpende omstændigheder har overtrådt lovgivningen vedrørende transport af dyr.

Bestemmelsen skal ses som et supplement til den almindelige frakendelsesregel – og klippekortordningen – og bør være forbeholdt særlig grove tilfælde. Rettighedsfrakendelse over for en juridisk person træder således ikke i stedet for – men skal idømmes i til læg til – rettighedsfrakendelse i forhold til de ansvarlige (fysiske) personer.

Bestemmelsen er inspireret af lignende bestemmelser i § 11 i lov om næringsbrev til fødevarerbutikker og § 110 b i miljøbeskyttelsesloven.

Der henvises til den foreslåede bestemmelse i dyreværnslovens § 29 d og bemærkningerne hertil.

Justitsministeriet er i øvrigt enig med arbejdsgruppen i, at indførelsen af en klippekortordning ikke må medføre, at der gives en lempeligere sanktion i form af et klip, hvis der foreligger en overtrædelse, som efter de gældende regler om frakendelse i dyreværnslovens § 29 eller straffelovens § 79 ville medføre en ubetinget frakendelse af retten til at beskæftige sig med dyr eller retten til at udføre erhvervsmæssig transport af dyr.

Tværtimod er hensigten med – som foreslået af arbejdsgruppen – at indføre en klippekortordning og en adgang til betinget frakendelse af retten til at beskæftige sig med erhvervsmæssig transport af dyr, at skabe grundlag for en udvidet anvendelse af rettighedsfrakendelse for at forebygge de alt for mange overtrædelser af reglerne om transport af dyr.

I sager, hvor det vurderes, at der både bør ske frakendelse af retten til at transportere dyr og retten til at beskæftige sig med dyr, f.eks. i tilfælde hvor en transportør tillige er landmand, forudsættes det, at der kan ske frakendelse efter både dyreværnslovens § 29 og den foreslåede § 29 a, stk. 1. En udtrykkelig bestemmelse herom svarende til § 30, stk. 5, i arbejdsgruppens lovudkast skønnes overflødig, idet udgangspunktet må være, at der kan ske frakendelse efter flere bestemmelser, hvis det er forskellige forhold, frakendelserne retter sig imod. Der kan således efter gældende ret ske frakendelse både af retten til at udøve erhvervsmæssig virksomhed med transport af dyr efter straffelovens § 79 og af retten til personligt at beskæftige sig med dyr efter dyreværnslovens § 29.